

Linhart a jeho sudetské příběhy

Po Sudětě připravuje písničkář svou druhou sólovou desku *Autobus do Podbořan*

TOMÁŠ S. POLÍVKA

Praha – Písničkář Petr Linhart, známý i z folk-rockové skupiny Majerovy brzdivé tabulky, chystá druhou sólovou desku nazvanou *Autobus do Podbořan*. První samostatné album *Sudéta* mu vyneslo nominaci na Anděla, cenu Akademie populární hudby. Zdá se, že nová nahrávka bude minimálně stejně silná.

Album *Autobus do Podbořan* pokračuje v koncepci *Suděty*?

Ano, ale v trochu jiné rovině. Zatímco na *Sudětě* jde o místopis, o písně inspirované různými místy Sudet, která jsem prochodil, tak nová deska je víc příběhová a asi polovinu písní představují reflexe Karlovarska. Dnes totiž bydlím napůl v Praze a napůl v Lubenci na Karlovarsku, což byly svého času hluboké Sudety. Ke karlovarským příběhům se přidalo i pár inspirací z jiných částí Sudet, takže deska je i trochu pojízdná, „autobusová“.

Můžete nastínit některý z písničkových příběhů?

Píseň Annenuhu zpracovává rozervaně romantický příběh z Moravské Třebové, který mi byl poslán v podobě zápisu z obecní kroniky. Vznikl v 19. století, kdy Moravská Třebová byla německá. Proto název Annenuhu, Annino spočinutí. Jde o klasičtější námět, kdy se dva mají rádi, ale jejich lásce není z majetkových důvodů právo. Aničku donutili vzít si rychtáře Gromese z nedaleké obce, která se shodou okolností jmenuje Linhartice.

Ani ne rok po sňatku Anička zemřela a v kraji se začalo

PÍSNÍČKÁŘ. Petr Linhart říká, že jeho nová deska je i trochu pojízdná, „autobusová“. Foto: Tomáš S. Polívka

vyprávět, že její milý Josef Herkner ji vzal z hrobu a pohřbil ve své zahradě na Křížovém vrchu. Každý rok tam pak na svátek svatě Anny pořádá vzpomínkovou slavnost. Romantika příběhu byla korunována tím, že Josef později spáchal sebevraždu. Příběh se často vyprávěl, vzniklo podle něj i několik ochotnických divadelních her, nikdo však nepřemýšlel o jeho pravdivosti. Ale když v roce 1934 otevřeli na Křížovém vrchu kamenolom, skutečně tělo Aničky našli. Vydal jsem se na místo a zjistil, že legenda je dosud živá a Annin hrob lze najít podle směrovek.

Vaše písně jako by chtěly vykřísit genia loci, ducha kdysi osídlených,

zplanělých a jen váhavě znovu zabydlovaných míst. Můžete porovnat dnešní život v někdejších Sudetách a v Praze?

Život je tam opravdu jiný. Člověk nemá moc na vybranou. Buď dojíždí pracovat někam, kde to ještě trochu jde, nebo sedí doma na podpoře. Nebo může utéct. Ale zdá se mi, že už se příliš neutíká. Což je možná dáno tím, že i životní náklady jsou tam nižší. Nezdá se, že by tamní lidé byli šťastnější, ale život má přirozenější rytmus. Možná proto už obce fungují jako opravdové obce. V posledních letech přibývá lidí, kteří se v Sudetách cítí skutečně doma. Přibývá míst, kde se lidé starají o to, aby se tam vrátil normální duch a vše bylo pří-

jemné k životu.

Písnička z alba *Sudéta* obrátila pozornost i ke Skokům, slavnému a pak opuštěnému poutnímu místu, podle kterého vzniklo i zvolání panenka skáková, vzývající Pannu Marii Skokovskou. Jak pokračuje oživování Skoků?

Pod hlavičkou občanského sdružení Pod střechou jsme vymysleli projekt *Živé Skoky*, který bude pokračovat i letos. Pořádáme ve Skokách koncerty a v létě tam funguje průvodcovská služba. Znamenáváme dobré ohlasy a slušnou návštěvnost, přestože do Skoků nevede silnice a člověk musí jít poslední dva kilometry rozbitou polní cestou. Vybral se i nemalý peníz na rekonstrukci kostela, což mě naplňuje radostí.